

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 114

гр. Горна Оряховица, 01.07.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, VII СЪСТАВ, в закрито заседание на първи юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милена Ас. Карагьозова

като разгледа докладваното от Милена Ас. Карагьозова Наказателно дело от общ характер № 20224120200268 по описа за 2022 година

Произнасяне по реда на чл.23 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции/ЗПИИСРРПОУНВПМАС/

Със споразумение от 23.06.2022 год., влязло в сила на 23.06.2022г., по отношение на АЛ. АЛ. К. е наложено наказание ПРОБАЦИЯ, изразяващо се в следните пробационни мерки-„Задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от една година и шест месеца и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за същия срок.

Постъпила е молба от осъденото лице, представлявано от адв.Р.И., с искане и посочено правно основание по чл.23 ал.1 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции/ЗПИИСРРПОУНВПМАС/.

Съдът се запозна с материалите по делото, като приема следното:

Направеното искане касае приложение на чл.23 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС. Действително, с разпоредбата на чл.23 ал.1 е уреден случай когато осъденото лице има **местоживее**не или **обичайно пребиваване** в друга държава - членка на Европейския съюз, в която се е върнало или желае да се върне, в който случай решението по чл. 2, постановено в Република България, се изпраща за признаване и изпълнение на компетентния орган на тази държава членка. По искане на осъденото лице решението по чл. 2, т. 3 може да бъде изпратено и на компетентния орган на държава членка, различна от тази, в която осъденото лице има местоживее

или обичайно пребиваване/чл.23 ал.2/. В тези случаи съдът се консултира с този компетентен орган и изисква неговото съгласие за такова изпращане.

В конкретния случай следва да бъде оставена без уважение молбата от 01.07.2022г., депозирана по делото, тъй като не са налични законовите изисквания за провеждане на посочената процедура за изпращане. При снемане самоличността на подсъдимото лице АЛ. АЛ. К. е установено от съда, че същият е с постоянен адрес гр.Горна Оряховица-ул.“*****“. В този смисъл са и данните от приложената характеристика/данни за личността-л.18 от досъдебното производство/, както и заявеното от него в съдебно заседание. В характеристиката се сочи, че същият периодично работи в чужбина, което не покрива изискването за трайно установяване и обичайно пребиваване. Едва ако лицето има установено местоживееие или обичайно пребиваване в държава членка на ЕС, ще бъдат обсъждани и последващите законови предпоставки- да се е върнал там или да желае да се върне, според тълкуването на закона. Законът предполага осъденото лице действително да живее на посоченото място. Деянието, за което е осъден К., е осъществено през м.01.2022г. в България, което предполага неговото местоживееие в РБ.

Това деяние се състои в използване на неистински официален документ- белгийски образец на свидетелство за управление на МПС. До настоящия момент- от извършване на престъплението до влизане в сила на споразумението/23.06.2022г./ К. е бил с взета по отношение на същия мярка за неотклонение „Подписка“/л.3 от ДП/, което означава по аргумент от чл.60 НПК, че той е поел задължение да не напуска местоживееенето си по постоянен адрес без разрешение на съответния орган в различните фази на производството, за каквото напускане няма данни по делото. В този случай е могъл да наеме жилище на 01.05.2022г. в Бад Пирмонт евентуално чрез посредник или пълномощник, но не и да пребивава там, тъй като наказателният процес тук не е бил приключил. Известно е, че никой не може да черпи права от противоправно поведение. Но и в случай на отклоняване от взетата мярка за неотклонение, принципът обичайно пребиване не е наличен с оглед на посочената дата през м.05.22г. до 23.06.22г./влизане в сила на споразумението/. Освен това, установява се, че ползваният от К. неистински официален документ е белгийски образец, поради което възниква основание да се разсъждава върху негово пребиваване в Белгия и евентуално приложение хипотеза на чл.23 ал.2 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС, в който

случай Германия се явява трета държава. Самият К. в разпита си като обвиняемо лице посочва, че СУМПС му е „издадено“ в Белгия, където е работел. При снемане на самоличността му и в хода на дадените обяснения не сочи да е с обичайно пребиваване в Германия, не посочва и настоящо обичайно пребиваване в Белгия. Постоянният му адрес е в България. Посочва, че е имал и „холандска книжка“. Няма пречка същият да пътува в различни държави, но с подобни престои в тях не се изпълва изискването на закона за обичайно пребиваване. Наказанието има за цел превъзпитанието и поправянето на дееца и като последица същият търпи определени негативни санкционни ограничения. Неудобството за дееца да се изпълни наказанието пробация по постоянното му местожителство не може да има за последица превратното тълкуване на закона според конкретните нужди то да се търпи в избрано от него населено място, различаващо се от местоживеенето и обичайното пребиваване по смисъла на чл.23 ал.1 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС. Ето защо искането следва да бъде оставено без уважение.

Настоящото производство се развива и обжалваното определение е постановено по реда на препращащата разпоредба на § 2 от Допълнителните разпоредби на ЗПИИСРРПОУНВПМАС, във вр. с [чл. 470 от НПК](#). Постановяваните определения по този текст на НПК /каквото се явява и определението по настоящото производство/, обаче, не са включени в обсега на приложение на разпоредбата на [чл. 341, ал.1 от НПК](#), подлежащи на съдебен контрол от по-горна съдебна инстанция по реда на [Глава XXI от НПК](#). От друга страна, същите не подлежат на проверка и по реда на [Глава XXII от НПК](#), тъй като съгласно разпоредбата на [чл. 341, ал.2 от НПК](#) по посочения ред се проверяват само тези определения и разпореждания на съда, за които това е изрично предвидено в разпоредбите на НПК. В случая, нито в разпоредбите на [чл. 470 от НПК](#), нито в ЗПИИСРРПОУНВПМАС е предвидена възможност за въззивна проверка на определението на първоинстанционния съд.

С оглед изложеното, съдът намира, че настоящото определение не подлежи на обжалване/ в този смисъл и определение № 366 от 09.06.2016г. на ОС-Кърджали по ВЧНД № 92/2016г., както и Опр.№ 21 от 11.01.2016г. на ОС-Варна по ЧНД № 1311/2015г./.

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ **искането** на АЛ. АЛ. К., обективизирано с молба от 01.07.2022г. до РС-Г.Оряховица, с посочено правно основание чл.23 ал.1 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС, за признаване и изпълнение на споразумение по НОХД № 268/22г. на ГОРС, с което е наложено наказание „Пробация“, като неоснователно.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____